

Χωρίς υπομονή και αγώνα δεν καρποφορούμε (Κυριακή Δ' Λουκά)

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

Είναι θαυμάσιο να διαπιστώνη κανείς πόσο όμορφα συνταιριασμένα είναι στην Εκκλησία μας τα φυσικά με τα πνευματικά γεγονότα και με πόση σύνεση και σοφία αξιοποίησαν οι Πατέρες μας αυτήν την σύνδεση στην ερμηνεία των.

Πράγματι, ο ίδιος Θεός, ο Θεάνθρωπος Χριστός, που σαρκώθηκε, για να ενεργήσει με κάθε τρόπο και μέσο για την σωτηρία των ανθρώπων, ο ίδιος, συγχρόνως, φρόντιζε και για την κάλυψη των υλικών των αναγκών, όπως συνέβη με το πρώτο κιάλας θαύμα, στην Κανά, αλλά και με τον χορτασμό των πεντάκις χιλίων. Ύστερα, μάλιστα, από άλλες θαυματουργίες, πρόσταζε να δώσουν τροφή στον πρώην ασθενούντα, για να δυναμώσει (Λουκ., η' 56). Δικαίως, λοιπόν, αποκαλείται ο Χριστός «ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών.»

Όσο για την αντιστοιχία των φυσικών με τα πνευματικά γεγονότα, αυτή είναι απολύτως ξεκάθαρη στην Παραβολή του Σπορέως (Λουκ., η' 5-15), που αναγιγνώσκεται στην Εκκλησία μας την Δ' Κυριακή του Λουκά, σε μια περίοδο που διενεργείται η φυσική σπορά. Είναι, μάλιστα, μια περικοπή που εξηγεί αναλυτικά ο

ίδιος ο Χριστός, παρομοιάζοντας τον φυσικό γεωργό με τον πνευματικό μας πατέρα, τον Θεό, που σπέρνει τον σπόρο του-τον λόγο Του- στην γη- τις καρδιές των ανθρώπων.

«εξήλθεν ο σπείρων του σπείραι τον σπόρον αυτού.» (ο. π. 5). Ο ιερός Χρυσόστομος (Migne P.G. τ. 57, σ. 463- 472), αναφέρει, χαρακτηριστικά, ότι επειδή εμείς δεν μπορούσαμε, λόγω των αμαρτημάτων μας, να εισέλθωμε στην Βασιλεία του Θεού, «εξήλθεν» Εκείνος, κατ' οικονομία, προς εμάς. Γι' αυτό και η πρώτη Του αυτή «έξοδος» δεν έχει επικριτικό αλλά αγαπητικό χαρακτήρα. Σκοπός του Κυρίου, σ' αυτήν την φάση, είναι να καλλιεργήσει τις ψυχές των ανθρώπων, να σπείρη τον λόγο Του, ώστε να τον ακούσουν οι άνθρωποι και, αφού συνειδητοποιήσουν ότι η διδασκαλία Του δεν είναι λόγια αλλά «ρήματα ζωής αιωνίου» (Ιωάν., στ' 68), να την ακολουθήσουν, για να σωθούν. Εάν δεν ακούσουν, πως θα πιστεύσουν; (Ρωμ., ι' 14-15)

Έτσι, η χρησιμοποίηση της λέξεως «οι ακούσαντες» από τον Χριστό υποδηλώνει ότι όλοι άκουσαν την διδασκαλία Του, ασχέτως εάν δεν την εφήρμοσαν όλοι. Κανείς, πλέον, δεν μπορεί να ρίξη την ευθύνη στον Χριστό για την δική του ολιγωρία, την ασυνέπειά του και γενικώς για τις δικές του αστοχίες (δηλ. αμαρτίες < ρ. αμαρτάνω = σφάλω, ξαστοχώ).

Είναι, βεβαίως, λυπηρό το γεγονός ότι, ενώ ο ίδιος «σπόρος» έπεσε παντού, σε ένα μόνον «έδαφος» ευδοκίμησε, πράγμα που φανερώνει, όπως είπαμε, ότι η διδασκαλία του Κυρίου απευθύνεται, χωρίς διάκριση, σε όλες τις κατηγορίες των ανθρώπων, σε όλες τις ψυχές, δεν είναι, όμως, όλες κατάλληλες προς καλλιέργεια και γονιμοποίηση.

Ο Κύριος διακρίνει τρεις τέτοιες ατυχείς κατηγορίες ανθρώπων, που δεν ευτύχησαν να δούν τον λόγο του Θεού να καρπίζη μέσα των. Η πρώτη κατηγορία είναι «οι παρά την οδόν», εκείνοι που, ενώ άκουσαν, εν τούτοις άφησαν τον λόγο Του να πέση κάτω, αδιαφόρησαν επιδεικτικά, έτσι ώστε ο λόγος να μην μπη μέσα των, να μην βρη καν τον στόχο του. Απ' την άλλη, ο μισό-καλος διάβολος έσπευσε να αρπάξη αμέσως τον καλό τον λόγο, που έπεσε κάτω περιφρονημένος και καταπατήθηκε, «ίνα μη πιστεύσαντες σωθώσιν» (ο. π. 12)

Η δεύτερη κατηγορία είναι «οι επί της πέτρας», «οι όταν ακούσωσι, μετά χαράς δέχονται τον λόγον», αλλά «ούτοι ρίζαν ουκ έχουσιν, προς καιρόν πιστεύουσι και εν καιρώ πειρασμού αφίστανται.» (ο. π. 13). Έτσι, και σ' αυτήν την κατηγορία ανθρώπων, τους επιφανειακούς, τους ασταθείς και ολιγόπιστους η και σκληρόκαρδους, ο λόγος του Θεού αδυνατεί να ευδοκιμήση, «διά το μη έχειν ικμάδα», επειδή οι καρδίες των δεν έχουν πείνα ούτε δίψα για τον Κύριο, «ον τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων.»

Υπάρχει και μια τρίτη κατηγορία: «ούτοί εισιν οι ακούσαντες και, υπό μεριμνών και πλούτου και ηδονών του βίου πορευόμενοι, συμπνίγονται και ου τελεσφορούσι.» (ο. π. 14). Ούτε και σ' αυτούς βλαστάνει ο λόγος του Θεού, διότι πνίγεται από τα αγκάθια, τις -περιττές- μέριμνες του βίου για την απόκτηση όλου και περισσοτέρων αγαθών και για την απόλαυση όλου και μεγαλυτέρων ηδονών. Ο Κύριος, βεβαίως, δεν μας συνέστησε να μένωμε αδρανείς η απαθείς για το καλό, αντιθέτως, μάλιστα, μας προέτρεψε να επιζητούμε πρώτον «την βασιλείαν του Θεού» και να έχωμε εμπιστοσύνη ότι «ταύτα πάντα -όλα τα απαραίτητα αγαθά- προστεθήσεται ημίν» (Ματθ., στ' 33), διότι για εμάς τα έδωσε τα αγαθά Του ο Κύριος, για να κάνωμε, όμως, συνετή χρήση και όχι κατάχρηση.

Τελικά, για να ευδοκιμήση ο λόγος του Θεού, απαιτείται «καλή και αγαθή γη»,

πρόσφορο έδαφος, για να καλλιεργηθή επιμελώς, ώτα ευήκοα και πρόθυμα να εφαρμόσουν ο τι ακούν. Δεν αρκεί, όμως, μόνον αυτό: Χρειάζεται και μια δεύτερη και πολύ βασική προϋπόθεση, που συνήθως μας διαφεύγει: η υπομονή. Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίος ο λόγος του Κυρίου: «ο υπομείνας εις τέλος ούτος σωθήσεται.» (Ματθ., κδ' 13). Κανέννας σπόρος δεν βλαστάνει αμέσως, χρειάζεται χρόνος μακρύς και κόπος πολύς, και επί πλέον διαρκές πότισμα, για να αυξηθή, που σημαίνει άφθονα δάκρυα μετανοίας για την ανάσταση και την σωτηρία μας.

Επειδή, βεβαίως, ο καλός γεωργός, ο Κύριός μας, γνωρίζει τις ανθρώπινες δυσκολίες και αδυναμίες, γι' αυτό μακροθυμεί. Παράλληλα, όμως, επικρίνει την ολιγωρία και την πονηρία των «δούλων» Του (Ματθ., κε' 24-28) και μας καλεί σε εγρήγορση, ώστε ο καθένας να αυξήσει το τάλαντο που του εμπιστεύτηκε ο Θεός και να καρποφορήση «ο μεν εκατόν, ο δε εξήκοντα, ο δε τριάκοντα.» (Ματθ. ιγ' 23).

Εξ άλλου, ο αγαθός Θεός εκτιμά, πάνω απ' όλα, την φιλότιμη -μακάρι- προσπάθειά μας και επιθυμεί όλοι μας να αισθανώμαστε εμπιστοσύνη και αγάπη προς το πρόσωπό Του, όπως νοιώθει «ο υιός» της Βασιλείας Του και όχι φόβο για τιμωρία, όπως νοιώθει «ο δούλος» η «ο μισθωτός». Μόνον «η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβον» (Ιωάν., Α', δ' 18).

Άλλωστε, ο Κύριος «ουκ ήλθε ίνα κρίνη τον κόσμον, αλλ' ίνα σωθή ο κόσμος δι' αυτού» (Ιωάν., γ' 17). Γι' αυτό, πρώτα έρχεται να σπείρη και ύστερα θα έλθη να θερίση. Όπως αναφέρει και πάλι ο Χρυσορρήμων για την παραβολή του σπορέως (Migne P.G. τ. 57, σ. 463- 472), «εξήλθεν» ο αγαθός Θεός, όχι για να ξερριζώσει αγκάθια, ούτε να καταστρέψη τους άκαρπους αγρούς, αλλά για να σπείρη πλουσιοπάροχα, ώστε όλοι να επωφεληθούν από την σπορά του λόγου Του. Δεν θερίζει ο Κύριος «όπου ουκ έσπειρε», ζητάει, όμως, δικαίως να δρέψη τους καρπούς της σποράς Του (Ματθ., κε' 14-30).

Όσο για μας, εάν θέλωμε να αποδώσωμε καρπούς, ας σπεύσωμε να ακούσωμε τον σωτήριο λόγο Του, τον μόνον που έχει την δύναμη να μας αναγεννήση πραγματικά και ολοκληρωτικά, ώστε να μην παραμένωμε ούτε αδιάφοροι, σαν την πρώτη κατηγορία ανθρώπων, ούτε άπονοι και σκληρόκαρδοι, σαν την δεύτερη, ούτε, το χειρότερο, εγκλωβισμένοι μονίμως μέσα στα μύρια πάθη μας, και κυρίως στην φιλαυτία, την φιλαργυρία και την φιληδονία□ ακόμη δε χειρότερα, να μην παραμένωμε πεισματικά αμετανόητοι. Ο Κύριος, παρά ταύτα, δεν έχει σκοπό να μας ενσπείρη τον φόβο η την απελπισία για τον χαμό μας, γι' αυτό και δεν μας τιμωρεί εξ αρχής για την αμέλεια, την ασπλαγχνία και την πολυπραγμοσύνη μας, αλλά μας δίνει συνεχώς ευκαιρίες για καθολική μετάνοια και σωτηρία.

Αντί, επομένως, να φοβώμαστε τον Κύριο, που δεν εξέρχεται -ακόμη- ως αυστηρός

κριτής, αλλά ως καλός παιδαγωγός, προτιμώτερο θα ήταν να μας φόβιζε περισσότερο ο κακός μας εαυτός και να μας απασχολούσε σοβαρότερα το θέμα της σωτηρίας μας. Εάν, επί τέλους, πάρουμε εμείς την απόφαση να κάνουμε το πρώτο και αποφασιστικό βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση, τότε Εκείνος θα προσέλθη αμέσως αρωγός στον δύσκολο αγώνα μας, διότι γνωρίζει ότι, χωρίς την ενίσχυσή Του, γρήγορα θα απογοητευτούμε και θα εγκαταλείψουμε κάθε προσπάθεια.

Μέχρι, λοιπόν, να καρποφορήσει μέσα μας η Χάρη του Θεού, χρειάζεται διαρκής αγώνας, ανεξάντλητη υπομονή και αδιάλειπτη προσευχή. Όταν, όμως, επιτευχθεί το ποθητό αποτέλεσμα, τότε, ω τότε, κάθε λύπη, πικρία, απογοήτευση ή στενοχωρία θα αποδειχθούν ασήμαντες μπροστά στην απέραντη χαρά της αιωνίου συμβιώσεως μαζί Του. Αμήν. Γένοιτο!

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN